

дактъ въ пълния смисълъ на думата. Неговиятъ животъ е наистина Одисея. Отъ 1857 год. той живѣлъ въ Цариградъ като журналистъ; сега е на служба при сливения губернаторъ. Неговитѣ еротични и сатирични стихотворения и басни (1852), които сж написани по образецъ на народнитѣ пѣсни, били посрещнати съ особено съчувствие и се пѣли навредъ отъ младежта. Неговитѣ хумористични вестници и календари, дето той шиба фанариотитѣ съ най-люти сатири, сж добре известни навредъ по градове и села. Славейковъ е издалъ сжщо тѣй научни съчинения, сборки отъ народни пѣсни и пословици, драгоценни философски, исторични и географски съчинения, които сжщо се отличаватъ съ чистъ слогъ. Той е писалъ, както почти всички български писатели, и за училището. Славейковъ би могълъ да стане български Вукъ; за жалостъ, до сега не му е било сждено да излѣзе съ голѣмъ самостоенъ трудъ; току-речи всичкитѣ му работи сж прѣснати изъ периодичнитѣ издания. Въ последнитѣ години той работѣлъ надъ една много-томна география на България, която никой така не познава, като него.

Редомъ съ Славейкова, отъ българскитѣ поети трѣбва първомъ да споменемъ *Найденъ Геровъ* отъ Копривщица, ученикъ на Неофитъ Рилски. Той се училъ въ Одеса, сетне билъ учителъ въ Пловдивъ, дето по-късно заемалъ длъжността руски вице-консулъ⁹. Поетъ билъ сжщо и *Ксенофонтъ* (Райко) *Ив. Жинзифовъ* отъ Велесъ (род. 1839 г., † 1877), който се училъ въ Москва; билъ професоръ по гръцки езикъ въ тамошния лицей на цесаревича Николая. Неговата „Новобългарска сбирка“ (Москва, 1863 г.) съдържа, редомъ съ оригинални поетични произведения, сжщо и преводи отъ Слова о полку Игоревѣ, отъ Краледворския и Зеленогорския ржкописи и нѣколко пѣсни отъ Шевченковия Кобзаръ, — всичко на македонски говоръ.

Много трудъ положили българитѣ да разработятъ своята народна поезия, на чието значение Венелинъ за пръвъ пжтъ обърналъ тѣхното внимание¹⁰. Отъ събирачитѣ най-известни сж братя *Константинъ* и *Димитъръ Миладинови* (стр. 420)¹¹. Тѣ намѣрили приемникъ въ лицето на учителя *Василий Чолаковъ* отъ Панагюрище, сега (1878) монахъ въ Рилския манастиръ, обаче, неговиятъ сборникъ далечъ отстъпва на Миладиновския. Бошнакътъ *Стефанъ Верковичъ*, който живѣе около 30 години въ Сересъ, на 1860 год. издалъ лирични народни пѣсни отъ Македония. Сетне на 1874 год. той обнародвалъ въ Бѣлградъ 15 пѣсни за заселването на славянитѣ на полуострова, за сватбата на слънцето съ мома Вълкана, за кралъ Талатина и за Орфея. Тия епични произведения, събрани, както казватъ, отъ устата на родопскитѣ помаци, носятъ следния пълень съ претенции надсловъ: „Веда Славянъ. Болгарскія народныя пѣсни изъ до-историческихъ и до-християнскихъ временъ“. Ала пълната липса на всѣкаква метрика вече свидетелствува, че тия Веди никога не сж се пѣли отъ народа и ни дава право да смѣтаме това откритие за една литературна мистификация, за каквато го и смѣтатъ въ България¹².

За най-добъръ нувелистъ трѣбва да признаемъ известния по своята политическа дейность *Любенъ Каравеловъ* отъ Копривщица. Той се училъ въ Москва, дето (на 1861 год.) издалъ единъ томъ народни пѣсни, сетне живѣлъ между сърбитѣ, докато на 1868 год. се заселилъ въ Букурещъ. Освенъ многобройни повести, той се упражнявалъ въ областта на лириката и драмата; той писалъ сжщо на сръбски и руски. *Василь Друмевъ*, отъ 1874 год. епископъ Климентъ, суфраганъ на русения митрополитъ, съчинилъ единъ романъ отъ кърджалийскитѣ времена, „Нещастна фамилия“, и една сполучлива драма „Иванко, убиецътъ на Асена“.

Първата оригинална комедия, „Михалъ“, написалъ учителътъ *Сава Х. Доброплодни*. Първиятъ опитъ да се постави на сцена българска драма направилъ въ 1868 год. въ Шуменъ заслужилиятъ учителъ *Добри Поповъ Войни-*